

Mirna oseba
Mirna ulica 01

0000 Mirno mesto

Mirno mesto, 21. 9. 2021

Mir
Zemlja 01
0000 Galaksija

Zadeva: Kje si?

Dragi mir.

Ali bolje rečeno spokoj, tihota, počitek? Kaj sploh si? Nekaj vsakdanjega ali tiha želja, ki je skrita v najtemnejšem kotu štirikotne sobe? Si mir sploh lahko v celoti prisoten? Ali si samo beseda, s tremi črkami odeta in s premočnim pomenom. Verjetno vse. Ti kar zavidam. Pojavljaš se na naslovnica največjih časopisov. Mir tisto, mir ono ... Ljudje se ne zavedajo tvoje prave moči. Tvojih gromozanskih rok, ovitih okoli zemlje, ki jo zadržujejo pred razpadom na drobne koščke. Razpadom na tisoče krhkih koščkov. Koščkov človeške nestrpnosti, hinavščine in sebičnosti. Vsi te želijo samo zase, saj mislijo, da so njihovi problemi največji, najmočnejši in najbolj zahtevni.

Pretekli dan sem gledala skozi okno svoje nove sobe in opazovala vrvež ljudi na ulici. Gospod z nenavadnimi brki je hitel v službo, mama s tremi otroki se je jezila, otroci, ki so hodili v šolo, so si že grizli nohte zaradi prihajajočih testov. Odkorakala sem v dnevno sobo in prižgala televizijo. Začela sem preklapljati programe in ni mi bilo treba dolgo iskati, ko sem naletela na novice. Govorilo se je o vojnah, o naravnih katastrofah in mentalnih tegobah. Dovolj mi je bilo! V meni se je stopnjeval nemir in napetost je naraščala. Pogledala sem se v prašno ogledalo in te vprašala: »Kje si?« Mogoče me nisi slišal, zato te zdaj sprašujem enako. Ti je bilo človeške

brezčutnosti in nehvaležnosti dovolj? Prosim, vrni se. Vrni toplino v naše kraje, vrni sočutje med ljudi, odpravi žalost in vrni nasmeh na otroška lica.

Razkrila ti bom svojo skrivnost. Še vedno te lahko najdem. Ko se odpravim v gozd, v naravo ... Te vidim. Počutim se svobodno. Ko se zaprem v svoj mehurček udobja in sem, kar sem. Pozabim na vsakdanji trušč. Prisluhnem zvoku ptic. Njihovemu žvrgolenju. Takrat sem jaz. Ne razmišljam o problemih. Ne razmišljam niti o tebi. Razmišljam o stvareh, ki jih drugače ne opazim. O svojih dejanjih, o svojih dosežkih. O tem, kako se počutim. Kar naenkrat ne slišim ničesar več. Ne svojih stopinj, ne ptičjega petja. Vsak korak je hitrejši. Ti koraki se spremenijo v tek. Začutim bitje svojega srca. Prepotena sem, ampak se ne zmenim za to. Naenkrat se ustavim. Padem na kolena in iz grla zakričim. Zakričim, da vse ptice utihnejo. Zakričim, ker sem prizadeta. Prizadeta zaradi ljudi. Ljudi, ki te nočejo sprejeti. Ljudi, ki te odganjajo stran, kljub temu da se poizkušaš prebiti v ospredje. Ki te izrinejo do meje obupa. Ljudje te niso vredni. Ne naredijo dovolj, da bi te radi obdržali. Niso pomembne politične pogodbe za mir, niti državni sporazumi. Pomembno je, da si te ljudje res želijo. Da si želijo brezskrbnosti. Ne vojn. Da si želijo tebe.

Kdaj bo ljudi spet srečala pamet, kakor jih je že nekajkrat v preteklosti? Ljudje se iz napak namreč učimo. Vsaj tako so mi rekli. Uvideli bodo, da so vojne brez pomena. Da nasilje ne reši spora. Da je vsa pretečena kri, ki se zliva v potoke, odveč. Da duševne stiske in žalost zaznamujejo otroke celo življenje. Uvideli, kakšne grozote so povzročili. Grozote, ki se jih bodo spominjali do svoje smrti ... Mogoče pa je smrt pravi mir. Mogoče je takrat vsega konec. Konec tegob in nemira. Ampak kaj bi s tem dosegla? S svojim sebičnim dejanjem bi bližnjim povzročila samo še več trpljenja ... Zate se je potrebno boriti. Zate, ker mi pomeniš veliko odrešitev. Zate, ker ti v gozdu še lahko zaupam. Začela bom pri sebi in svojih dejanjih ...

Tvoja predraga oseba, ki še čuti mir